

Sygn. akt II Ka 63/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej

po rozpoznaniu w dniu 02 kwietnia 2014 r.

sprawy **K. K.**

obwinionego z art. 119 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę K. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 02 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 1038/12

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 109§ 2 k.p.w. oraz art. 5§ 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45§ 1 k.w. i art. 118§ 2 k.p.w. :

1. uchyła wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie postępowanie wobec K. K. umarza,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz K. K. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych podwyższoną o podatek VAT w kwocie 97,60 (dziewięćdziesiąt siedem 60/100) złotych tytułem poniesionych przez niego w postępowaniu odwoławczym kosztów procesu,
3. kosztami sądowymi odnoszącymi się do K. K. obciąża Skarb Państwa.

MP/Kwk

Sygn. akt II Ka 63/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Sieradzu akcie oskarżenia zarzucono K. K. to, że: „w dniu 03 lutego 2012 roku w miejscowości K. gminy B. powiatu (...) z terenu posesji oznaczonej numerem (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i poruszając się samochodem osobowym m-ki B. (...) o nr rej. (...) dokonał kradzieży silnika elektrycznego o mocy 5,5 kw wraz z metalowym podwoziem o wartości nie mniejszej niż 500 złotych na szkodę J. G. i H. Ś.”, to jest dokonanie czynu z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 03 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie II K 1038/12 oskarżonego K. K. uznał za winnego zarzucanego mu czynu, z tą zmianą w opisie, iż wartość skradzionego mienia określił na kwotę nie mniej niż 286 zł oraz z tą zmianą, iż przyjął, że czyn ten stanowił wykroczenie wypełniające dyspozycję art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył mu karę 200 (dwieście) złotych grzywny. Sąd na podstawie art. 82 § 3 k.p.w. na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu K. K. 1 (jeden) dzień zatrzymania w dniu 06.02.2012 roku

przyjmując, iż jest równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwieście) złotych. Sąd zasądził od oskarżonego K. K. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 30 (trzydzieści) złotych oraz tytułem częściowych wydatków kwotę 700 (siedemset) złotych zwalniając go od zapłaty kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca K. K., który zaskarżył rozstrzygnięcie w całości na korzyść obwinionego i zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia które miało wpływ na treść orzeczenia polegające na przyjęciu, że obwiniony działając z zamiarem bezpośrednim wspólnie i w porozumieniu z M. K. dokonał kradzieży silnika, co doprowadziło do zastosowania błędnej kwalifikacji prawnej czynu z art. 119 § 1 k.w. zamiast 122 § 2 k.w. W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

W dniu 02 kwietnia 2014 r. obrońca obwinionego nadesłała do Sądu Okręgowego pismo procesowe, w którym z uwagi na upływ dwóch lat od dnia popełnienia czynu wniosła o umorzenie postępowania i zasądzenie kosztów obrony na jej rzecz.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Bez względu na stwierdzenie, czy apelacja obrońcy obwinionego jest zasadna, wyrok Sądu I instancji podlega uchyleniu w oparciu o przepis art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 1 i 2 k.p.w., a postępowanie w sprawie umorzeniu z uwagi na zaistnienie w toku postępowania międzyinstancyjnego ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż w pełni zasadnie Sąd I instancji w toku postępowania dokonał zmiany opisu oraz kwalifikacji prawnej czynu przypisanego K. K. i z uwagi na wartość przedmiotu czynu (nie mniej niż 286 złotych) przyjął, że stanowił on wykroczenie opisane w art. 119 § 1 k.w. Wartość rzeczy stanowiącej przedmiot czynu nie przekraczała bowiem progu oddzielającego wykroczenie od przestępstwa, który to próg po nowelizacji ustawy Kodeks wykroczeń, która weszła w życie w dniu 09 listopada 2013 r., wynosił 400 złotych. Podzielić przy tym należy zapatrywanie organu merita w zakresie możliwości ustaleń o wartości przedmiotowego silnika elektrycznego wraz z metalowym podwoziem mając na względzie reguły z art. 443 k.p.k. (w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.)

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż art. 45 § 1 k.w. stanowi, że karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok chyba, że w tym okresie wszczęto postępowanie, wówczas bowiem karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Przez wszczęcie postępowania należy rozumieć wydanie zarządzenia przez prezesa sądu (przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego) o wszczęciu ale też i wszczęcie dochodzenia karnego, gdy czyn początkowo oceniano jako przestępstwo.

W sprawie niniejszej nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego obwinionemu czynu. K. K. został bowiem przypisany czyn z art. 119 § 1 k.w. popełniony 03 lutego 2012 r. Akt oskarżenia przeciw obwinionemu o czyn który na etapie postępowania przygotowawczego został uznany za przestępstwo wpłynął do Sądu Rejonowego w Sieradzu w dniu 27 marca 2012 r. Natomiast zarzut dokonania czynu zabronionego przedstawiono mu 6 lutego 2012 roku, a zatem przed upływem roku od dnia jego popełnienia. Działania objętego zarzutem obwiniony miał się dopuścić jak już wskazano 03.02.2012 roku, nie ulega zatem wątpliwości, że od daty zarzucanego mu czynu upłynęło już ponad dwa lata.

Przedawnienie orzekania to przeszkoda procesowa o charakterze bezwzględny, uniemożliwiająca postępowanie w każdym jego stadium. Pojawienie się przesłanki wymienionej w przepisie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. oznacza, że postępowanie nie może być wszczęte, a jeżeli pomimo istnienia tej przesłanki lub pojawienia się jej już po wszczęciu postępowania postępowanie jest w toku, musi ono zostać umorzone.

Żadna czynność procesowa nie przerywa biegu terminu przedawnienia, a postępowanie odwoławcze powinno zakończyć się przed jego upływem. Ponieważ okoliczności wyłączające postępowanie uwzględnia się w każdym stadium postępowania, i to z urzędu (art. 62 § 1 k.p.w.), zatem stwierdzenie upływu terminu przedawnienia po wydaniu

wyroku przez Sąd I instancji i po złożeniu apelacji, musi prowadzić do umorzenia postępowania stosownie do treści art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w.

Zaistnienie ujemnej przesłanki procesowej prowadzące do umorzenia postępowania w sprawie o wykroczenie czynią bezprzedmiotową analizę podniesionego przez obrońcę obwinionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 119 § 1 k.w. zamiast art. 122 § 2 k.w. Pomimo że Sądowi Odwoławczemu znana jest teoria zawładnięcia przedmiotem kradzieży, która ma niewątpliwe znaczenie dla ustalenia czy zachowanie obwinionego należy zakwalifikować jako wypełniające dyspozycję art. 119 § 1 k.w. czy art. 122 § 2 k.w., to dalsze rozważania nad tym zagadnieniem są bezzasadne albowiem przyjęcie zarówno jednej jak i drugiej kwalifikacji prawnej czynu jako zasadnej przy jednoczesnym stwierdzeniu istnienia ujemnej przesłanki procesowej przedawnienia orzekania prowadzi musi do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania.

O kosztach postępowania sądowego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 118§2 k.p.w. i obciążył nimi Skarb Państwa. Powyższe wynika z umorzenia postępowania i czyni zasadnym zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz K. K. poniesionych przez niego w postępowaniu odwoławczym kosztów procesu. W sprawach o wykroczenia bowiem (zgodnie z art. 119 k.p.w.) nie ma bowiem możliwości zastosowania rozwiązań przewidzianych w art. 632a k.p.k.